

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. K.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Polanským, advokátem, se sídlem v Praze, Vladislavova 16, proti **žalovanému: Generálnímu ředitelství cel, Budějovická 1387/7, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20.9.2011, č.j. 7163-2/2010-200100-21,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Celního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 20.9.2011, č.j. 7163-2/2010-200100-21, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Chomutov (dále jen „celní úřad“) ze dne 15.7.2011, č.j. 12023/2011-086300-021, kterým bylo rozhodnuto o zabránění vybraných výrobků podle § 42d odst. 1 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., (dále jen „zákon o SPD“). Vybranými výrobky byly lihoviny různých balení, značek a lihovitostí skladované ve větším množství podle § 4 odst. 3 zákona o SPD a podléhající spotřební dani z lihu podle § 67 zákona o SPD, konkretizované v příloze rozhodnutí celního úřadu č.j. 12023/2011-086300-021.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), kterým byla zrušena

všechna celní ředitelství, včetně Celního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 2, § 4 odst. 1 písm. a), a § 82 odst. 2 zákona o celní správě od 1.1.2013 přešla působnost Celního ředitelství v Ústí nad Labem na Generální ředitelství cel, které se tak stalo žalovaným.

Žalobce uvedl, že nabytí zabrané vybrané výroby v průběhu delšího časového období na svých pracovních a osobních cestách. Množství lihovin nalezené v nebytových prostorách domu čp. 3785/23 v ulici Pionýrů v Chomutově bylo odvozeno od rozhodnutí žalobce a jeho přátel vybudovat archiv těchto lihovin. Svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že část zabraných lihovin byla žalobci skutečně darována těmito osobami. Původní žalovaný svým žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil neuznání dokladů za doklady prokazující zdanění lihovin, ač za tím účelem byly vydány, v čemž spatřoval žalobce další nezákonnost napadeného rozhodnutí. Za nesprávný považoval žalobce i výklad ustanovení § 4 odst. 5 písm. c) zákona o SPD, ve kterém se uvádí, že množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu se považuje množství, které nepřesahuje u lihovin 10 litrů konečných výrobků. Žalobce tak byl toho názoru, že mu mělo být ponecháno nebo zpět vydáno 10 litrů konečných výrobků. To, že se žalobce nedopouštěl žádné nezákonné činnosti, konstatovala i Policie ČR, když žalobci vrátila zařízení na výrobu lihovin, neboť nebylo zjištěno, že by se dopustil neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 trestního zákoníku a ani přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalobce nepovažoval za správnou situaci, kdy mu po zabrání vybraných výrobků v počtu 60 ks, celkem 52,42 litrů, lihovin byla dána výzva k podání řádného daňového tvrzení. Žalobce měl za to, že by mu buď měly být ponehány lihoviny, a poté by měl zaplatit spotřební daň a v případě opačném by po zabrání a zničení výrobků neměl ještě dodatečně platit daň.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Původní žalovaný dále uvedl, že ačkoliv žalobce tvrdil, že část zabraných lihovin byla žalobci darována jinými osobami, nebyl schopen tyto lihoviny z celkového množství jednoznačně identifikovat a současně je ztotožnit s lihovinami uvedenými na předložených dokladech. Vyjádření žalobce, že majitelem skladovaných lihovin je více osob, a to F. P., P. T. a V. H. bylo ze strany pana P. a pana H. popřeno. Původní žalovaný se vypořádal s tvrzením, proč nemohlo být akceptováno, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu s odkazem na ustanovení § 5 odst. 1 zákona o SPD. Pokladní doklad č. 855 vystavený F. P. a příjmový pokladní doklad č. 329 vystaven V. T. neobsahují zákonem stanovený údaj uvedený v § 5 odst. 2 písm. c) zákona o SPD, a to údaj o názvu, případně obchodního označení vybraného výrobku, který byl předmětem pěstelského pálení. Z dokladů není zřejmé, jaký ovocný destilát byl vyroben a žalobce jím nemůže prokazovat zdanění předmětných ovocných destilátů. Příjmový pokladní doklad č. 535 a objednávka č. 535 vystavené V. P. neobsahují údaje o názvu, případně obchodní označení vybraných výrobků, dále o výši spotřební daně celkem a objemové procento lihu ve výrobku. Z tohoto důvodu nelze považovat tyto doklady za doklady prokazující zdanění vybraných výrobků. Žalobce nesprávně vyložil ustanovení § 4 odst. 5 písm. c) zákona o SPD, neboť z něj ani z jiného ustanovení zákona o SPD nevyplývá, že by mu měly být lihoviny v množství 10 litrů vráceny. Žalobce se stal plátcem spotřební daně ex lege podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o SPD, neboť skladoval vybrané výrobky bez dokladu

prokazujícího jejich zdanění nebo oprávněné nabytí za ceny bez daně. Celní orgány vedou v obdobných případech dva druhy daňového řízení, a to řízení o zajištěných vybraných výrobcích podle § 42b zákona o SPD a řízení ve věci vyměření spotřební daně z lihu. Obě řízení jsou na sobě nezávislá, jak potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 12/2010-107. Z tohoto důvodu je názor, že by žalobci měly být v případě vyměření spotřební daně lihoviny ponechány, nebo že by neměl platit spotřební daň, nesprávný.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce i původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu předloženého původním žalovaným soud zjistil mimo jiné následující podstatné skutečnosti. Žalobce v řízení opakovaně vypověděl, že některé ze zajištěných lihovin jsou jeho, ale nemůže říct které, protože se jedná o archiv, do kterého přinesly jednotlivé lihoviny různé osoby, a už si nevzpomíná, které. Lihoviny byly nabyty různým způsobem a není mu známo kdy, jak a kým byla uhrazena spotřební daň. Lihoviny, které koupil, pořídil většinou od prodejců u silnic, některé dostal. Nelze určit, jaká část tekutiny je čí, protože se jedná o tekutiny slévané, opatřené za dlouhé časové období (viz protokoly o jednání ze dne 12.7.2010 a 23.9.2010). Žalobce dále předložil souhlas ostatních nájemníků bytového domu na adrese Pionýrů 3785, Chomutov, aby žalobce užíval kontrolované prostory (bývalou prádelnu). Žalobce v průběhu řízení označil F. P., P. T. a V. H. za majitele části zabraných lihovin. K podpoře svého tvrzení předložil příjmový pokladní doklad č. 855 na jméno F. P. z Pěstitelské pálenice M. B., dále příjmový pokladní doklad č. 329 na jméno V. T. (bratra P. T.) z Pěstitelské pálenice M. B., a příjmový pokladní doklad č. 535 na jméno V. H. z Pěstitelské pálenice U Rybníka. Při ústním jednání dne 14.10.2010 F. P. popřel, že by měl v kontrolovaných prostorách uloženy nějaké své lihoviny. K dokladu č. 855 uvedl, že z tohoto pálení věnoval žalobci asi 3 litry lihoviny a na požádání žalobce mu okopíroval i předmětný doklad. Při ústním jednání dne 21.10.2010 V. H. popřel, že by měl uskladněny v kontrolovaných prostorách lihoviny. K dokladu č. 535 uvedl, že si společně se žalobcem nechali vypálit asi 6.83 litru 100% lihoviny a asi polovinu předal žalobci společně i s tímto dokladem (6 až 8 litrů naředěné lihoviny). P. T. se nepodařilo k jednání předvolat pro neznámé místo pobytu. Z výsledků Celně technické laboratoře Ústí nad Labem se u všech zajištěných lihovin jedná o výrobky podléhající spotřební dani z lihu.

Podle ustanovení § 42 odst. 2 zákona o SPD, ve znění účinném do 30.4.2011, celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o zajištění vybraných výrobků rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba, která tyto výrobky skladuje a nejedná se o vybrané výrobky pro

osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně.

Podle ustanovení § 42d odst. 1 zákona o SPD pokud celní úřad nebo celní ředitelství nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich

- a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo
- b) zabrání v ostatních případech.

Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o SPD je plátcem právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.

Podle § 4 odst. 5 písm. c) zákona o SPD pro účely odstavce 1 písm. f) se za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu považuje množství, které nepřesahuje u lihovin 10 l konečných výrobků.

Podle § 5 odst. 1 zákona o SPD na daňovém území České republiky se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5).

K charakteru zajištění a následnému zabrání zajištěných vybraných výrobků se již opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, jak ostatně správně uvedl původní žalovaný: Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2010, 1 Afs 12/2010, www.nsoud.cz: „Účelem zajištění výrobků je omezení dispozice s nimi ze strany kontrolované osoby či jejich vlastníka do té doby, než bude vyjasněno, zda s nimi bylo nakládáno v rozporu se zákonem (tj. že výrobky nebyly zdaněny či osvobozeny od spotřební daně). Propadnutí výrobků je pak sankcí za porušení zákona o spotřebních daních: stát zde trestá vlastníka předmětných výrobků podléhajících spotřební dani především za nedodržení evidenčních povinností specifikovaných v § 5, § 6 a dalších zákona o spotřebních daních. Od této sankce je však třeba odlišovat samotný vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit: ten je totiž na případné sankci za porušení evidenčních povinností zcela nezávislý. Povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká přímo ze zákona při splnění podmínek vymezených v § 9 zákona o spotřebních daních. Konkrétně v případě žalobce se jednalo o případ specifikovaný v odst. 3 písm. e), podle nějž mu tato povinnost vznikla dne 4. 3. 2005, kdy u něj byly jako u plátce spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních zjištěny vybrané výrobky. Zákon o spotřebních daních neupravuje žádné výjimky týkající se vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň a současně ani skutečnost, že bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků, nezakládá jejich osvobození od této daně (viz obecně § 11 a zvláště pro spotřební daň z lihu § 71 zákona o spotřebních daních).“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2009, 7 Afs 69/2007, www.nssoud.cz: „Pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) „skladuje“ vybrané

výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod....“

Žalobce od počátku řízení tvrdil, že některé lihoviny nejsou jeho vlastnictvím. Nebylo však nijak zpochybněno, že byly prokazatelně skladovány v jím užívaných prostorách. Tvzení žalobce o tom, že část lihovin byla i svědků P. a H. byla vyvrácena jejich výpověďmi, neboť popřeli žalobcem tvrzené svěření lihovin za účelem jejich archivace. Skutečnost, že oba tito svědci potvrdili, že dali žalobci část svých lihovin (cca 11 litrů) nijak nepotvrzuje, že se jedná o část zabraných lihovin z celkem 52,42 litrů. Žalobce by tak mohl prokázat nejvýše původ a zdanění ve výši cca 11 litrů od svědků P. a H. a 1,85 litru od V. T. (příjmový pokladní doklad č. 329). Avšak k tomu, aby mohl žalobce prokázat zdanění alespoň shora uvedených celkem 12,85 litrů lihovin, musel by předložit doklady podle § 5 odst. 1, 2 nebo 3 zákona o SPD a tyto lihoviny by musely být konkrétně identifikovatelné. Z předložených dokladů žalobcem není zřejmé, jaký ovocný destilát byl vyroben a nelze jej tak přiřadit ke konkrétním zabraným lihovinám. Žalobcem předložené doklady pak ani neobsahují náležitosti dokladů podle § 5 odst. 2 zákona o SPD, zejména název či jiné obchodní označení [písm. c)], doklad č. 535 pak ani údaje o výši spotřební daně celkem [písm. d] a objemové procento lihu ve výrobku (§ 74 zákona o SPD). Nelze je tak považovat za doklady ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 zákona o SPD, když jejich nedostatky nebyly nahrazeny ani jinými důkazními prostředky (srov. rozsudek NSS ze dne 15.10.2009, 5 Afs 95/2008, www.nssoud.cz). Žalobci se tak nepodařilo prokázat, že za zabrané lihoviny byla spotřební daň uhrazena, naopak celnímu úřadu se podařilo tvrzení žalobce zcela zpochybnit.

Dále soud k námitce, že mělo být žalobci ponecháno 10 litrů lihovin pro osobní spotřebu podle § 4 odst. 5 písm. c) zákona o SPD, uvádí, že uvedené ustanovení se, jak je z něj i výslovně patrné, vztahuje pouze k výjimce z plátcovství daně z lihu uvedené v § 4 odst. 1 písm. f) zákona o SPD, nikoliv k ustanovením o zajištění či zabrání vybraných výrobků. Zákon o SPD nijak vydání části vybraných výrobků v rozsahu osobní spotřeby neupravuje a žalovaný ani celní úřad nepochybili, pokud rozhodli o zabrání celého množství zajištěných lihovin.

Soud dále konstatuje, že v daném případě nedošlo k zabrání vybraných výrobků proto, že by byl spáchán trestný čin, jehož šetření je prováděno orgány činnými v trestním řízení, ale proto, že byly naplněny podmínky zákona o SPD. Řízení o zajištění vybraných výrobků a jejich následném zabrání je nezávislé na trestním řízení a nelze tak z trestního či přestupkového řízení vyvozovat závěry, že nebyly naplněny podmínky pro postup zakotvený v zákoně o SPD.

Jak plyne ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 12/2010 rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků není na překážku následnému vyměření spotřební daně. I v daném případě je tak zřejmé, že není vyloučeno zabrání lihovin a dodatečné vyměření spotřební daně. Nicméně soud v této souvislosti poznamenává, že vyměření spotřební daně není předmětem tohoto soudního přezkumu, neboť žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno pouze o zabrání vybraných výrobků (lihovin).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. října 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová